

‘Het is één grote feel-good movie, waarin ik zowel deelnemer als toeschouwer ben’

Zijn ze bovennatuurlijk heldhaftig of gewoon helemaal gek?

Met een dosis fantasie en veel doorzettingsvermogen verschuiven ze de grenzen van het haalbare. Moderne ontdekkingsreizigers over hun avontuur. Tekst: Siet Leereveld.

fotografie Manon Ossevoort

Naam Manon Ossevoort

Leeftijd 28 jaar

Beroep Theatremaker

Waar hebben we het hier over?

Een theatervrouw bedacht een reis van een meisje op een tractor naar het einde van de wereld. Wat is het einde van de wereld? Als kind zou zij zeggen: de Zuidpool; als volwassene: het heftigste oorlogsland. Op 19 juni 2005 vertrok Manon Ossevoort op de trekker vanaf het Oerolfestival op Terschelling door Europa, de Balkan en Afrika richting de Zuidpool. Met haar theatervoorstelling bezoekt ze projecten van hulporganisaties.

Wat is jouw drijfveer?

‘Als theatremaker wil ik inspireren door aandacht te geven aan bijzondere mensen

en projecten. Onderweg verzamel ik dromen, die ik meeneem op mijn wereldbol en achterlaat op de Zuidpool als symbool voor mijn motto: Koester een verlangen, zet angst en spijt opzij en maak het waar!’

Hoe reageert men op jouw verschijning?

‘Het is één grote *feelgood* movie, waarin ik zowel deelnemer als toeschouwer ben. Mensen reageren altijd; ze zwaaien, lachen, roepen iets. Ik geniet van een oud vrouwtje dat welgemeend haar duim opsteekt; van een straatveger die een eindje met me oprijdt; en van de hulpbiedende agent die me door chaos loodst. De tractor vraagt veel basisonderhoud: olie ververset, lucht-

druk controleren; dan raak je zó in gesprek. Lifters zitten achterop, neuriënd of een boekje lezend, tussen hun kleurrijke bagage. Op weg naar Khartoem trof ik bij agrariërs een soort collegiaal respect. Er werd hartelijk gegroet, een praatje gemaakt of een kop thee gedronken. Kort, door de werkdruk op het land.’

Wat verrijkt?

‘Ik rijd veel alleen door desolate natuur. Dan overdenk ik mijn ervaringen en plannen. Ik ben niet heldhaftig, eerder een angstaas. Maar dat ik alles wat ik hoop en wil, kan zien, zeggen en bereiken, dat is fenomenaal.’

En doorbijten?

‘Al de tweede dag werd in België mijn tractor in beslag genomen: geen nummerplaat! Soesa in Egypte: het simpele feit dat niemand eerder per tractor hun land was doorgetrokken, was reden voor een verbod en leidde tot wekenlang lobbyen in de havenstad Alexandrië. Mede dankzij de hulp van twee Egyptenaren liepen de autoriteiten warm voor mijn project en kon ik doorreizen. Wat kleine obstakels, zoals maden in mijn trekkerskist en strubbelingen in het team. Maar de wereld kan me niet desillusioneren. Wel raken en aanmoedigen.’

Welke gebieden waren het mooist?

‘Kroatië betovert met bergen die uit het blauw van de zee oprijzen. Wie de mogelijkheid heeft om naar Bosnië te gaan, waar warme, cultuurrijke bevolking, sober leeft in een ruig landschap, raad ik aan in Mostar een kroeg te zoeken waar muziek uit de Balkan klinkt en alle gasten hartschotelijk zingen. Je treft er geen toeristen. Wadi Halva! Zwarte rotsformaties, kale vlaktes, afgestorven bomen en de schitterendste koeienkadavers in de Soedanese woestijn hielpen mij door een zwak moment. Met zoveel schoonheid om je heen kan verdriet niet lelijk worden en vergeet je het.’

Wie kies jij als Columbus 2006?

‘Colin Javins. Hij is sinds vijf jaar verlamd tot aan zijn schouders en reist in een aangepaste landrover naar zijn geboorteland Kenia, dat hij, als zesjarige ontvluchtte, na de moord op zijn vader. Met zijn project ‘Driving Home’ regelt hij geld voor zijn rugoperatie. Zijn verhaal stimuleert me en bevestigt mijn uitgangspunt: Soms moet je het gewoon doen.’

Info Stichting Trektor: www.tractortractor.org, Rek nr. 306701723